

'k Zal haar zelf uitgeleide doen tot de deur en wat koelbeleefde zinnen zeggen over mijn spijt om de kortheid van onze ontmoeting. Koele, beleefde zinnen, waarin ze niets anders dan vormelijke beleefdheid zal kunnen onderscheiden, zoodat ze dan tòch weer niet weet, wat ze van me denken moet. — Zoo zal ik de laatste slag houden, en zij zal verward heengaan en niet meer begrijpen de triumphantelijke gewisheid van haar leedvermaak even te voren. Ik zal de laatste slag houden. En zij zal gauw weerkomen, want ze zal 't niet opgeven. —

De man met de bruine baard liep prettig door den regen, z'n handen in z'n zakken, en lachte, lachte....

.....

Een uur had het meisje al gewacht, meer dan een uur, en nog zat ze daar en wachtte.

„Hij zal komen, dacht ze, hij zal zeker komen, want hij wéét dat ik hier ben, nu ik hem die boodschap heb laten overbrengen. Misschien vermoedt hij het, dat ik om hém gekomen ben, alléén om hém — maar wéten kan hij het niet. Vooral niet, nu ik hem die zakelijke inlichting heb laten vragen, heb laten vragen, door een derde.

't Zal hem even schrammen, dat ik niet naar hemzelf gevraagd heb, dat ik niet persoonlijk om inlichtingen bij hem gekomen ben, zooals de vorige keer. Natuurlijk voelt hij zich daardoor voorbijgegaan. Hij zal 't zichzelf niet willen bekennen, maar 't prikt hem tòch. Want bijna dadelijk daarna is hij uitgegaan, heeft geen antwoord mee teruggegeven, dan dat hij wel schrijven zou, nu uit moest. Maar zijn uitgaan is alleen, om mij te doen voelen, dat ik hem wel zeer onverschillig ben, zóó onverschillig, dat hij niet eens de moeite neemt, even binnen te komen en mij te begroeten, en dat er voor hem veel gewichtiger zaken bestaan, dan mijn persoontje, die gewichtige zaken, waarvoor hij uit mòèst.

Oh la là, ik doorzie ze, die gewichtige zaken van jou, meneer! Ga jij je gang maar, ga maar uit, blijf maar lang weg —

ik weet, dat je tòch vóór vieren terug zult zijn, omdat je weet, dat ik maar tot uiterlijk vier uur blijven kan.

Je zult wel láát terugkomen, om je eer te redden; natuurlijk, héél laat zelfs, dat durf je er wel op aan te laten komen, want je weet wel, dat ik blijven zal tot het laatste oogenblik — maar vóór vieren ben je toch weer terug, vóór vieren ben je hier binnen geweest, en hebt m'n hand gedrukt.

Je zult wel erg vormelijk en beleefd doen, want ik mag vooràl niet vermoeden, dat je voor mij bent binnengekomen. En ik zal ook heel erg vormelijk tegen jou doen — wat dacht je, dat ik je misschien om je hals zou vliegen! — Dat zal de straf zijn voor je late komen. Ik zal heel erg vormelijk tegen jou doen, en ik weet bijna zeker, dat je je dàn op de een of andere manier verraden zult. O, onmerkbaar voor je zelf. Maar ik zal 't wel zien. Ik zal 't wel zien aan je vingers, als die over je baard streelen. Ik zal 't wel zien, als je achteloos over je oogen strijkt. Ik zal het tē korte, tē beleefde in je stem wel hooren op een verraderlijk oogenblik. —

Of juist als ik jou hoor aankomen, ga ik opstaan om heen te gaan, zelfs al is het nog vóór vieren, en ik zeg vriendelijk tegen je, dat ik geen tijd meer heb, dat ik noodzakelijk weg moet, maar hoop, je een volgende keer wat langer te treffen. Vriendelijk beleefd zal ik dat zeggen, meer niet. Jij zult dan je excuses moeten maken, en je spijt uitdrukken. Dáár ontkom je niet aan. Ik zal heel welwillend tegenover je blijven, vriendelijk-welwillend. Zoo zal ons afscheid zijn.

.....

Zoo dacht het meisje, in 'n beetje spijtig leedvermaak, en de tijd ging voorbij, steeds verder.

En de man met de bruine baard kwam nog steeds niet.

Zij wachtte maar.

Het moest al bij vieren zijn toch, dacht ze. Ze werd nerveus, vroeg zich af: